

ret gennem Jernbanevæsenet. Jeg siger, at det er saa uheldigt, som det vel kan være, og jeg vil ikke lade denne Sag gaa gennem dette Ting, uden at der fra en Landbruger skulde høres et Ord om, at det er en saa uheldig Skat, som det vel kan være.

Jeg er for Resten enig med det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) i en Del af hans Forslag og siger: Skulle vi overhovedet til at svare en Værdistigningsskat eller en Jernbaneskyld, som det nu saa smukt kaldes — men det er jo en Værdistigningsskat —, saa skulle vi sandelig ogsaa betale, hvor Samfundet forringer en Værdi, som en eller anden er i Besiddelse af. Jeg kan huske, at jeg brugte netop det samme Eksempel, som den ærede Ordfører (Thomas Larsen) brugte i Dag, den Gang vi havde Jernbanelovene for, det var nemlig Aalborg Stations Flytning. Jeg sagde: Dersom vi nu havde paalagt Værdistigningsskat den første Gang, da vi lagde Stationen der, hvor den nu ligger, og vi senere flyttede den bort og forrykkede Værdiforholdene der, er det da rigtigt, at man saa rykker denne Værdistigning bort fra dem, der have betalt for den, uden at erstatte dem noget af den Skat, de have betalt derfor? Paa det Punkt er jeg enig med det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds i hans Ændringsforslag, naar vi overhovedet skulle til denne Foranstaltning.

Men jeg vil gerne endnu have Lov til at sige, at der lyder fra visse Sider Udtalelser om, at denne Skat ikke vil indbringe saa grumme meget. Ja, vil den end ikke indbringe meget, vilde jeg dog finde det heldigere, at Staten slet ikke gav sig til at opkræve denne Skat, thi jeg tror, at Kommunerne have stor Trang til at faa en forøget Indtægt af Værdistigningen, som finder Sted ved vore Jernbaner. Men jeg vil sige, at de senere Aars Lovgivning har egentlig været præget af en Art Villighed her fra Rigsdagen til at paalægge Befolkningen nye Skatter, og det har vist sig hver Gang, at den Beregning, der er gjort fra Regeringens Side med Hensyn til, hvad disse forskellige Skatter ville indbringe Statskassen, altid har været saaledes, at den har været paa den gunstigste Side for Staten; disse Skatter have altid indbragt betydelig større Summer, end man havde troet, den Gang man vedtog disse Skattelove. Dette, at vi nu staa med en Statsindtægt af omkring ved 100 Mill. Kr., er vel ikke et

Bevis paa, at der er en særdeles god Velstand i vort Folk, nej, tværtimod, det er det ikke, thi det er kun de forøgede Skattepaalæg, der bringe Statens Indtægter op til den store Sum, de ere komne op til, og jeg synes rigtignok, at vi skulle være lidt mere varsomme nu med at paalægge nye Skatter igen. Jeg vil derfor, idet jeg slutter, sige, at jeg ikke kan stemme for denne nye Skattelov her, der har faaet Navnet Jernbaneskyld.

Ministeren for offentlige Arbejder (Jensen-Sønderup): Der er saavist ingen Anledning til at komme ind paa en mere principiel Drøftelse af dette Spørgsmaal, og jeg skal ogsaa afholde mig derfra. Jeg vil dog gerne have Lov til overfor de to Medlemmer, der have talt sidst, at sige for det første til det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme), at i Virkeligheden er det ikke et stort Apparat, man her sætter i Gang for at opkræve nye Skatter. Det ærede Medlem sagde, at hvis man vilde have noget, kunde man sikkert have faaet det uden det store, kostbare Apparat ved en Udvidelse af det bestaaende. Men i Virkeligheden er det en Udvidelse af det bestaaende, man foreslaar; man siger til de nuværende Vurderingsmænd: Naar I vurdere, skulle I dele den Sum, I ansætte Ejendommen til, saa at den angiver saavel den Værdi, den har, bortset fra Jernbaneanlægget, som den Værdi, der maa siges at være en Følge af Jernbaneanlægget. Ja, jeg indrømmer selvfølgelig, at det er en lille Forøgelse af Arbejdet, men det er dog ikke det store Apparat, som der var Tale om i Fjor; jeg synes, at det, der foreslaas her, er i høj Grad simplificeret, sammenlignet med Forslaget fra i Fjor.

Til det ærede Medlem fra Hjørring (Jungersen) vil jeg sige, at hvis man altid, naar der er Tale om at indføre noget nyt, det være sig Skatter eller andre Foranstaltninger, skulde lade sig afskrække af, at man ikke havde gjort det tidligere, vilde man jo aldrig kunne foretage Forandringer. Hvis man, den Gang man indførte en Formue- og Indkomstskat, havde sagt: Ja, men det er jo en stor Uret, at de Folk, der tidligere have haft store Formuer og store Indkomster, have siddet med disse uden at svare noget som helst til Staten af disse Formuer og Indkomster, hvorfor skulle vi da begynde nu — man kunde oven i Købet have henvist til, at paa det Tidspunkt var Tiderne ikke saa gode, som de havde været paa et tidligere Tidspunkt —, saa kunde vi ikke